

РЕШЕНИЕ

№ 7088

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 54 СЪСТАВ, в закрито заседание на седемнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА СТ. ВЛАЙКОВА**

като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА СТ. ВЛАЙКОВА** Гражданско дело № 20211110164345 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 250 и чл. 248 ГПК.

С решение № 3296/24.02.2024г., постановено по настоящото дело, ответникът „МС Фарма“ АД, ЕИК 130861077, е осъден по предявения като частичен иск с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ да заплати на С. С. С., ЕГН *****, сумата от 23 000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - емоционални болки и страдания, претърпени вследствие смъртта на сина й Д.Ж. Д., настъпила в резултат от осъществена на 10.09.2019г. трудова злополука- ПТП, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 17.09.2019г. до окончателно изплащане на задължението, като искът е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер на частта от 120 000.00 лева, доколкото в мотивите на решението е прието, че починалият е допринесъл за настъпване на трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност при управление на МПС, като приносът му е определен на 60 %, а от следващото се обезщетение след приспадане на така установения принос, е приспаданото и изплатеното в полза на ищцата застрахователно обезщетение съобразно разпоредбата на чл. 200, ал. 4 КТ.

С решението в полза на ответника съобразно отхвърлената част от претенцията е присъдена сумата от 6992.08 лева, представляваща част от заплатения адвокатски хонорар за производството.

В законоустановения срок са постъпили искания от името на ищцата за допълване по реда на чл. 250 ГПК на постановеното по делото решение, като в нейна полза бъде присъдено и обезщетението за забава върху изплатеното застрахователно обезщетение, приспаданото от процесното обезщетение на основание чл. 200, ал. 4 КТ, от датата на вредоносното събитие до датата на плащането, както и за изменение по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК на решението в частта, с която в полза на ответника е присъден адвокатски хонорар, като са изложени доводи, че не е доказано реалното му заплащане, евентуално- че същият е прекомерен.

В срок са постъпили отговори на така заявените от името на ищцата искания, с които същите се оспорват като неоснователни.

Съдът намира, че исканията с правно основание чл. 250 и чл. 248 ГПК са процесуално допустими, доколкото са заявени в предвидените в тези разпоредби преклузивни срокове и изхождат от лице с правен интерес да заявява съответните искания.

Разгледани по същество, и искането за допълване на постановеното по делото решение, и това за изменението му в частта за разноските са неоснователни.

На първо място следва да се изясни, че в случая предмет на предявения от ищцата иск е обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди от смъртта на сина ѝ, настъпили в резултат от трудова злополука, а не застрахователно обезщетение, което, макар и житейски да намира своето основание в същото вредоносно събитие, е вземане по договор за застраховка, задължено лице по който в частта, касаеща изплащане на застрахователното обезщетение, е не работодателят-ответник по иска с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ, а застрахователят, който не е страна в настоящия процес.

Независимо от това, следва да се има предвид и, че в случая ищцата не е заявявала претенция да бъде обезщетена за вредите от неточно в темпорално отношение изпълнение на задължението на застрахователя по застрахователния договор да ѝ изплати следващото се по него застрахователно обезщетение, респ. не е излагала каквито и да е фактически твърдения в тази насока, поради което обективно не е налице претенция, по която съдът да е пропуснал да се произнесе и който пропуск да подлежи на отстраняване по реда на чл. 250 ГПК.

За пълнота и прецизност следва да се изясни, че въпросните 25 000.00 лева-застрахователно обезщетение, заплатено на ищцата за вредите от смъртта на нейния син, не са предмет на иска, а са съобразени от съда съобразно изричната разпоредба на чл. 200, ал. 4 КТ при установяване размера, до който искът срещу работодателя, чиято гаранционно-обезпечителна отговорност се ангажира, подлежи на уважаване. Поради това е недопустимо да се присъжда законна лихва върху сума, която не е предмет на делото и за вредите от забавеното плащане на която, както бе изложено вече, в исковата молба не са наведени каквито и да било фактически твърдения.

Без уважение следва да бъде оставено и искането на ищцата за изменение на решението в частта за разноските.

Притивно на поддържаното от нейно име, по делото са представени договор за правна защита и съдействие, както и платежно нареждане, удостоверяващи както уговарянето на хонорара във връзка с производството по настоящото дело, така и реалното му заплащане- л. 43 и л. 44 от том I от делото, чиято доказателствена стойност не е разколебана по какъвто и да е начин, а и не е оспорена своевременно от ищцата- до приключване на устните състезания пред настоящата инстанция.

Както е изложено и в решението по съществото на правния спор, общият размер на претендирания и заплатен от ответника хонорар за един адвокат е под минималния, в случай че същият бъде определен съобразно материалния интерес и нормата на чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. От друга страна, в случая уговореното възнаграждение е и справедливо и обосновано по смисъла на нормата на чл. 36, ал. 2 ЗА, доколкото според настоящия съдебен състав е съобразено с предмета на производството, вида, броя и конкретиката на събраните доказателства и извършените процесуални действия, изискващи според съда процесуални усилия, по- големи от обичайните, вкл. с оглед ангажираните от името на ищцата гласни доказателства и многобройни, обстоятелствени и детайлни въпроси към основаната и допълнителната съдебно- автотехнически експертизи.

Единствено за пълнота и прецизност следва да се изясни, че претендираното от името на ищцата адвокатско възнаграждение е в размер, по- голям от претендирания от ответника, и именно съобразно този претендиран размер, за който се установява, че е определен по

правилото на чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е определено следващото се на адв. Александрина Дончева възнаграждение. Поради това в противоречие с принципа за равенство на страните в случая би било да се приеме, че претендираният от ответника по- малък адвокатски хонорар е несъответен на фактическата и правна сложност на делото, за разлика от претендирания и принципно признат като дължим хонорар в полза на ищцата, респ. адвоката й. Ирелевантно в последния смисъл е какъв е конкретно присъденият в полза на всяка от страните размер на адвокатското възнаграждение, доколкото същият се намира в правопрпорционална зависимост от уважената, респ. отхвърлената част от претенциите.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията на С. С. С., съдържащи се в молби с вх. № 85099/14.03.2024г. и 85118/14.03.2024г. , за допълване по реда на чл. 250 ГПК на постановеното по делото решение № 3296/24.02.2024г., както и за изменение на това решение в частта, с която в полза на ответника е присъдена сумата от 6992.08 лева, представляваща адвокатски хонорар за настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО, което в частта, касаеща искането за изменение на решение № 3296/24.02.2024г. в частта за разноските, представлява определение, подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване препис от него на страните – арг. чл. 250, ал. 3 ГПК и чл. 248, ал. 3 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____